

„Originální hlas
v šedi současné krimi.“
- MICHAEL CONNELLY

Chladný den pro vraždu

PŘÍPAD PRO KATE SHUGAKOVOU

DANA STABENOW

Chladný
den pro
vraždu

Chladný den pro vraždu

DANA STABENOW

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2019

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dana Stabenow, 1992

Translation © Alžběta Lexová, 2019

Cover © Jan Matoška, 2019

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2019

ISBN 978-80-7588-127-4 (pdf)

*Danu Stabenowovi,
mému osobnímu vzdušnému taxikáři
a pyrotechnickému poradci*

Jedna

Dopoledne se na jihu objevil černo-stříbrný sněžný skútr. Řidičova huňatá obočí, ještě hustší plnovous a kožešinu kolem kapuce pokrývala jinovatka z jeho dechu. Byl to mohutný muž, kterému na velikosti ještě přidávala péřovka, oteplováky, kožešinové sněhule a tlusté kožešinové rukavice. Usmíval se, ačkoli vyceněné zuby připomínaly spíš zvířecí škleb. Vypadal by jako John Wayne ve filmu *Na sever Aljašky*, který se nadšeně žene za svým zlatým dolem jihovýchodně od města Nome, kdyby John Wayne nakupoval oblečení značky Eddie Bauer.

Muž za ním byl oproti němu zhruba poloviční, křečovitě se držel sedadla a kolem kapuce žádnou kožešinu neměl. Jeho tvář připomínala sinalou masku pokrytou tenounkou vrstvou námrazy. Měl na sobě kombinézu, tak o tři čísla větší, než běžně nosil, a z dlouhých nohavic mu vykukovaly špičky lakýrek. Neusmíval se. Tvářil se jako Sam McGee z Tennessee předtím, než ho nacpali do pece, v níž ho upálili.

Krajinou se nesl řev skútru a narušoval klid arktického prosincového rána. Vyděsil losa, který postával u hloučku tenkých

bříz a z jedné z nich okusoval kůru. Bobřici zahnal zpět do doupěte, až z ní zbyla jen rozmazaná hnědá šmouha. Orla bělohavého, usazeného na vrcholku nedalekého smrku, vytrhl ze spánku. Dravec oba muže zpražil nevlídným pohledem. Obloha byla křišťálově jasná, jako bývá v zimě jen daleko na severu: světlá, průzračná, bez mraků a barev. Rozeklané vrcholky hor na východě teprve lemovaly první paprsky svítání, ačkoli bylo už dávno po deváté ráno. Pod olšemi, smrky a topoly se vršily závěje sněhu. Všechny stromy s výjimkou smrků byly holé a bez listů, a dokonce i zelené smrkové jehličky vypadaly toho rána úplně černé.

„Musím si odskočit,“ zaječel muž vzadu řidiči do ucha.

„Tady bych vám to neradil,“ zahulákal na něj řidič přes buřácení motoru.

„Proč ne?“ nechápal pasažér a z tváře se mu ulomil kousek tenkého ledu a sklouzl dolů.

„Sníh je tu hlubší, než se zdá, zahučel byste do něj až po hlavu a už se nevyhrabal. Vydržte, je to jen kousek.“

Stroj u jednoho hloučku stromů se smykem zatočil a pasažér se chytil ještě křečovitěji a cosi si pro sebe zabrblal. Mohutný muž se zeširoka zakřenil.

Zničehonic se ocitli na mýtině a řidič přibrzdil tak prudce, až to s druhým mužem trhlo vpřed. Když se znovu napřímil a rozhlédl, jeho první reakcí byla nevíra. Zimní scenérie, jež se před ním rozkládala, byla až moc bezchybná, uspořádaná, až moc dokonalá na to, aby existovala ve světě plném chybných, neuspořádaných a nedokonalých lidí.

Srub na mýtině se choulil na okraji třicetimetrového srázu, svažujícího se k řece Kanuyaq. Na druhém břehu se krajina

prudce zvedala k ostrým vrcholům Quilackých hor. Srub, který vypadal spíš jako přírodní útvar než obydlí vybudované lidskýma rukama, se nacházel ve středu půlkruhu dalších budov. Nalevo a trochu stranou stála latrína, vysoká, strohá a funkční. Prohlubně kolem ní prozrazovaly, že ji majitelé srubu během let více než jednou přesunuli, což muži na skútru poskytovalo určitou představu o tom, jak dlouho tady někdo žije. O kousek dál viděl garáž s dílnou a za otevřenými vraty zahlédl sněžný skútr, malou dodávku a spoustu náradí. Pohled na tyto výtvarné dvacátého století ho uklidňoval. Vedle srubu stála vyvýšená plošina na tucet dvousetlitrových barelů nafty, vyskládaných naležato na sobě. Napravo na srub navazoval skleník s průsvitnými panely pokrytými námrazou. Půlkruh doplňovala venkovní spíž postavená na třímetrových dřevěných sloupcích. O jediná dvířka se opíral úzký žebřík.

Mezi stavbami se táhly s téměř chirurgickou přesností odházené cestičky ve sněhu, které jednotlivé součásti usedlosti propojovaly dohromady. Celý půlkruh se tísnil mezi úhlednými sněhovými valy vysokými jako živý plot. Jedna stezka vedla přímo k hromadě naštipaného a pečlivě poskládaného dříví, jež dle mužova odhadu zabírala plochu zhruba pěti metrů čtverečních. Vedle ní se vršila druhá hromada ještě nezpracovaných kusů a špalek na štípání.

Mimo cestičky sníh nenarušovaly žádné šlápoty. Zdálo se, že tu majitelka usedlosti moc často návštěvy nemívá.

Oslnivý lesk dřeva na budovách napovídal, že si někdo každý rok dává práci s novým nátěrem. Na žádné ze střech nechyběla ani taška. Zato tu chyběly obvyklé hromady ojetých pneumatik, které by se ještě k něčemu mohly hodit, odřezky a kousky

dřeva, staré bedny, z nichž by se daly udělat police, staré plechovky na zachytávání vody, i prázdné, rezavějící barely od benzínu. Bylo to až pozoruhodně civilizované a ne-aljašské. Měl podezření, že jakmile roztaje sníh, tráva se tu neodváží vyrůst výš než na dva centimetry a rajčata ve skleníku si dobře rozmyslí, aby každou větvičku neobtěžkala méně než dvanácti plody. Zcela nečekaně ho přepadl pocit, jaký jindy nemíval, pocit, že sem vůbec nepatří, a náhle si začal přát, aby si před touto poutí býval sehnal péřovku a sněhule, typickou zimní uniformu všech obyvatel aljašské buše. Alespoň by byl lépe připravený na setkání s Jackem Londonem, který ve srubu před ním nepochybně píše další *Volání divočiny*, s nímž by mohl mučit nesčetné generace mladých Aljaščanů. Nepřekvapilo by ho, kdyby se tu před ním zjevil Samuel Benton Steele ve svém charakteristickém rudém kabátě jízdni policie s ještě charakterističtějším kloboukem. Stačilo by se ohlédnout a spatřil by legendárního Soapyho Smithe, jak před Steelem prchá do dále.

Konečně mu došlo, že zírání s otevřenými ústy, a tak je s cvaknutím zavřel a dumal nad tím, jakou červí dírou se sem dostali a jestli se jim někdy podaří vrátit zpět do jejich století.

Řidič vypnul motor. Na krajinu se sneslo tíživé ticho a druhého muže na okamžik zcela ochromilo. „Chybí tu už jen polární záře,“ blábolil nervózně. „Pak bychom to celé mohli namalovat na rýžovací pánev a prodat ji za dvacet babek.“

Řidič se zakřenil.

Pasažér se zhluboka nadechl, až ho ledový vzduch zaštípal v plicích. Samým překvapením zakašlal. „Takže tady bydlí?“

„Jo,“ přikývl mohutný muž a jeho hlas se dunivě nesl nad mýtinou. Vzápětí, jakoby na potvrzení jeho slov, práskly dveře

srubu. Pasažér povytáhl obočí a z tváře mu sklouzl další plátek popraskaného ledu.

„Alespoň víme, že je doma,“ konstatoval řidič nevzrušeně a slezl ze skútru.

„Co to u všech ďasů je?“ vyhrkl druhý muž a jeho tvář ještě o odstín zbledla.

Řidič se zadíval na obrovské šedé zvíře, s hrubou srstí a huňatým ocasem, které se k nim tiše a zahloubaně blížilo. „Pes,“ odpověděl lakonicky.

„Pes?“ opáčil druhý muž a marně se pokoušel odtrhnout pohled od zneklidňujících žlutých očí. Zašátral v kapse, dokud prsty v rukavicích nenahmatal povědomou rukojeť policejní osmatřicítky. Když znovu vzhlédl, zjistil, že ho ty žluté oči přemýšlivě sledují. Seděl jako přikovaný. „Mně to připadá spíš jako vlk,“ promluvil konečně a zoufale se snažil napodobit ležérní postoj svého průvodce.

„Ale prd,“ odfrkl si řidič a natáhl vpřed ruku s pokrčenými prsty. „Jenom z půlky. Nazdárek, Obludo, jak se vede, holka?“ Fena k němu zvedla čumák, dvakrát opatrně začenichala a kýchlá. Zlehka zakývala ocasem. Zatěkala pohledem mezi oběma muži a jako by povytáhla obočí. „Nabídněte jí ruku,“ pobídl ho řidič.

„Cože?“

„Dejte ruku v pěst, dlaní dolů, a natáhněte ji před sebe.“

Druhý muž polkl, v duchu se smířil s nevyhnutelnou amputací a poslechl. Obluda ruku očichala a potřetí si muže podezřívavě prohlédla. Chvilí se nic nedělo a on jen doufal, že si jeho přerývaný dech nevyloží jako známku agrese. Potom ale fena ustoupila na stranu, jako by se je chystala doprovodit ke dveřím stavení.

„Támhle je kadibudka,“ oznámil řidič a ukázal na ni prstem.

„Cože?“

„Říkal jste, že potřebujete na malou.“

Muž sklouzl očima ze psa na latrínu a pak zpět na psa. „Není to tak akutní.“

„Tomu říkám uvítací výbor,“ konstatoval, jakmile se ocitl v bezpečí srubu, za zavřenými dveřmi.

„Můžu vám nabídnout něco k pití?“ Měla zvláštní hlas, hlasitější než šepot, ne tak tichý, aby se dal považovat za vrčení, a současně bolestivě skřípavý, jako tupá pila prodírající se starým cementem.

„Dám si, co tu máte. Whisky, vodku, první lahev, co vám přijde pod ruku.“ Pasažér se svlékl z obrovské kombinézy, pod níž se ukrýval pruhovaný oblek s vestičkou, kravatou a zlatými hodinkami na řetízku, který se napínal přes malý, kulatý pupek, s nímž zápolil už od puberty.

Na okamžik se zarazila a zhodnotila jeho upravený zevnějšek pohledem, který znepokojivě připomínal pohled psa před srubem. „Kávu?“ zeptala se. „Nebo můžu připravit limonádu.“

„Kafe bude stačit, Kate,“ prohlásil řidič. Kravaťák by se nejradši rozplakal.

„Je na kamnech.“ Kývla bradou. „Hrnky, lžičky a cukr jsou na polici nalevo.“

Mohutný muž se na ni usmál. „Vím, kde máš hrnky.“

Úsměv neopřetovala. Poněkud prudce se otočila zpět k díži na těsto.

Hrnky byly prosté kousky z bílého porcelánu a káva chutnala jako nektar a ambrózie. U druhého šálku už kravaťák rozmrznuv natolik, že znovu dokázal vklouznout do své obvyklé role. Pozorně se rozhlédl po místnosti.

Interiér srubu byl stejně úhledný jako prostor venku, možná i o něco úhlednější, dost na to, aby ho z té preciznosti bolely zuby. Připomínal mu kajutu na plachetnici patřící pedantskému starému mládenci. Každá věc měla svoje místo a bůh chraň toho, kdo by se je odvážil být jen o centimetr posunout. V koutech tiše syčely petrolejové lampy, díky nimž byl srub, na rozdíl od svých potemnělých, zakouřených soukmenovců v aljašské buši, dobře osvětlený. Dřevěné stěny byly ohlazené a nalakované. Přízemí, nějakých dva a půl metru čtverečních, sloužilo jako obývací pokoj, jídelna a kuchyně dohromady a po úzkém žebříku se dalo vylézt do podkroví, kde se v šeru zakřivené střechy nacházela nejspíš ložnice. Celou usedlost odhadoval na maximálně sto metrů čtverečních celkem a musel uznat, že se mu líbí, jak Kate s prostorem naložila.

Střední část levé stěny zabírala naftová kamna a přímo naproti nim se nacházela kamna na dřevo, obojí funkční a v chodu. Na naftových kamnech stála modrá emailová konvička na kávu, zatímco na obrovské plotbě kamen na dřevo stoupala pára z dvoulitrové varné konvice a na zdi za nimi visela plechová vana. Od dveří k naftovým kamnům se táhl dlouhý pult, v němž bylo zasazené mělké umyvadlo s pumpou, a nad ním i pod ním stály na policích úhledné řady talířů, hrnců, pánví a konzerv. Ve vzdálenějším levém rohu vedle naftových kamen spatřil malý čtvercový jídelní stůl s vybledlým červeno-bílým kostkovaným igelitovým ubrusem. Byly u něj přistrčené dvě dřevěné židle, staré, ale bytelné, a na horní polici leželo půltuctu balíčků karet, pokerové žetony a krabice se scrabble. Celou zadní stěnu lemovala vestavěná lavice s molitanovým polstrováním, potaženým tmavě modrou látkou. Na policích nad ní

se nacházel magneták na baterky a seřazená sbírka magnetofonových kazet. Některá jména umělců přečetl nahlas. „Peter, Paul and Mary, John Fogerty, Jimmy Buffet,“ řekl a otočil se k ní s přátelským úsměvem. „Největší američtí filozofové. Budeme si rozumět, slečno Shugaková.“

Vypadala naprosto klidně, ale když se k němu otočila od rozdělaného chleba a bez úsměvu si ho znovu změřila od hlavy k patě, v hnědých očích se jí zalesklo cosi nespoutaného. Sjela pohledem nablýskané lakýrky, oblek jako ze škatulky a dokonale uvázanou kravatu a on musel přemáhat touhu zkontrolovat, jestli nemá náhodou rozepnutý poklopec. „Netušila jsem, že je to nutné,“ prohlásila netečně a obrátila se zpět k pultu.

Kravaták se podíval na svého průvodce, jehož výraz byl snad ještě nečitelnější než Katein. Potom pokrčil rameny a pokračoval v prohlídce. Stěnu mezi dřevěnými kamny a dveřmi, podél další stěny místnosti, pokrývaly police přetékající knihami, od podlahy až ke stropu. Zvědavě přešel prstem po několika vazbách a objevil *Hotel New Hampshire*, vmáčknutý mezi *Tmavomodré sbohem* a *Občana galaxie*. Ohlédl se po ženiných nevstřícných zádech a otevřel útlý svazek. Mnoho stránek mělo ohnuté rohy a podél okrajů někdo drobným, úhledným, avšak naprosto nečitelným rukopisem vepsal tužkou poznámky. Zavřel knihu a pak ji nechal přirozeně rozevřít a začel se do básně o muži, který kvůli pojistce spálil vlastní dům, aby si mohl koupit teleskop. Na té stránce žádné poznámky nebyly, jen nejasná ozvěna prstů přejíždějících po jednotlivých slovech na ohmataném papíře. Vrátil knihu zpět a prohrábl struny zaprášené kytary na vedlejší polici. Byla rozladěná. Už velmi dlouho.

„Hej.“ Žena ho propichovala tvrdým pohledem. „Nesahat.“

Spustil ruku. Ticho v roubence mu bylo nepříjemné. Obyvatelé aljašské buše ho zatím vždycky vítali s nadšením, v zimě i v létě, pokud tedy na léto nebyli pryč. Obzvláště na odlehlých usedlostech, jako byla tato.

Otočil se a poprvé si pořádně prohlédl ženu, které byl lhostejný natolik, že se ho nezeptala ani na jméno. Ženu, která ještě před čtrnácti měsíci patřila k největším hvězdám vyšetřovacího týmu státního návladního v Anchorage. Měla nejvyšší podíl usvědčených podezřelých v historii úřadu. Kdykoli se její jméno objevilo na seznamu svědků obžaloby, házeli obhájci obviněných ručník do ringu a doporučovali svým klientům, aby přiznali vinu a uzavřeli s návladním dohodu. FBI se ji pokoušela třikrát naverbovat. Třikrát odešli s prázdnou.

Dvacet devět nebo třicet, hádal, což by tak odpovídalo, pokud by po vysoké prošla ročním tréninkem a pak začala hned pracovat pro Morgana. Metr padesát dva, víc ne, a nanejvýš padesát kilo. Měla snědou pleť, zvědavé světle hnědé oči mírně zkosené nahoru ke spánkům a vysoké, ploché lícní kosti typické pro její lid. Tvář jí lemoval vodopád černočerných rovných vlasů, červená flanelová košile se mírně napínala v ramenou a na nadrech a džíny měla na zadku a kolenou ošoupané od častého nošení. Pohybovala se jako kočka, ladně a mrštně, obezřetně a současně sebejistě. Napadlo ho, jestli by byla jako kočka i v posteli, ale pak si vzpomněl na manželku a na to, jak těsně minule unikl rozvodu, a rychle svou představivost zkontroloval. Stejně by nejspíš nedostal příležitost zkusit štěstí, soudě dle napětí, jaké se vznášelo mezi ní a jeho průvodcem.

Sklonila se k pytlí s moukou na zemi, aby z něj nabrala další hrnek, a límeček košile se jí na okamžik rozhalil. Kravaťák ostře zalapal po dechu. Na krku měla jizvu, ošklivou, zakřivenou a stále zarudlou. Táhla se jí přes celé hrdlo, téměř od ucha k uchu. To vysvětluje její hlas, pomyslel si otřeseně. Proč nevyhledala plastického chirurga, který by to spravil? Nebo alespoň odstranil zjizvenou tkáň a výrazně jizvu zmenšil? Všiml si, že ho mohutný muž sleduje s varováním v modrých očích, proto se zase odvrátil.

Jí však jeho reakce neunikla. Přimhouřila oči a zvedla ruku, jako by si chtěla zapnout knoflíček u krku, ale pak zaváhala a zase ji nechala klesnout. „Co chceš, Jacku?“ vyštěkla.

Dlouhánova metr devadesát vysoká, odhadem stokilová postava s zuchnutím dosedla na gauč, který v protestu hlasitě zasténal. Poklidně upil kávy a otřel si hustý černý knír. Péřovku pověsil na háček, aniž by ho musel zdlouhavě hledat, věděl, kde přesně na pravé polici stojí cukr a které místo na gauči je nejměkčí. Působil uvolněně, jako doma, napadlo kravaťáka. A Kate si to očividně myslela taky, protože se její plné rty stáhly do přísné linky.

„Jednotka v rezervaci ztratila jednoho rangera,“ oznámil jí dlouhán.

Posypala pult moukou a sáhla pro těsto v díži.

Dlouhán nevzrušeně pokračoval. „Pohřešuje se už šest týdnů.“

Zapracovala mouku do těsta a začala ho hníst. Přeložila ho na půlku, pak znovu a znovu. „Třeba jen zabloudil ve sněhové bouři a umrzl, tak jako většina.“

„Možná, ale nemyslíme si to.“

„My?“

„Tohle je Fred Gamble z FBI.“

Sjela kravaťáka pohledem od hlavy k patě a povytáhla koutek úst v úsměvu, který se ani zdaleka nedal považovat za přátelský. „Tak FBI? Vida, vida.“

„Požádal nás o pomoc, protože to tady spadá pod naši jurisdikci. Víceméně. A tak jsem z profesní zdvořilosti vyslal do terénu jednoho z našich vyšetřovatelů.“

Ženiny moukou pokryté ruce se na okamžik zastavily. Vyhlédla z okna nad umyvadlem a Gamble měl dojem, že chce něco říct, ale pak se beze slova vrátila k práci.

Dlauhán se zadíval do hrnku s kávou, jako by se v něm ukrývaly odpovědi na tajemství všehomíra. „Už dva týdny se mi neozval. Naposledy se hlásil z Niniltny, den po příjezdu.“

Zpracovala do těsta další hrnek mouky. „Proč po ztraceném rangerovi pátrá FBI?“ zeptala se a po chvíli ticha zamýšleně dodala: „Co je zrovna na něm tak zvláštního?“

Dlauhán věnoval jejím zádům nepatrný, pochvalný úsměv. „Jeho otec.“

„Co je zač?“

„Kongresman z Ohia.“

Nevesele se uchechtla, zavrtěla hlavou a cynicky se na kravaťáka ohlédla. „Ale, ale.“

„Jo.“

Gamble zatahal za kravatu, která ho náhle trochu škrtila.

„Takže jsi tam poslal vyšetřovatele,“ navázala.

„Ano.“

„Kdy? Přesně.“

„Před dvěma týdny a dvěma dny.“

„A ten se pohřešuje taky.“

„Ano.“

„A podle tebe nemohli oba zapadnout do sněhu a umrznout.“

„Ne. Ne když měl ten vyšetřovatel jediný úkol – najít rangera.“

„Možná zapadli do stejné závěje.“

„Ne.“

„Ne.“ Hnětla těsto a napjaté svaly v ramenou vypovídaly o potlačovaném vzteku. „A teď chceš, abych se tam vydala já.“

„Federálové si vyžádali toho nejlepšího. Doporučil jsem tebe. Řekl jsem jim, že se v rezervaci vyznáš líp než kdo jiný. Narodila ses tu, vyrostla jsi tu. Zatraceně, vždyť s půlkou místních jsi i pokrevně spřízněná.“

Zpražila ho nepřátelským pohledem, ale nehnul ani brvou. „Proč bych ti měla pomáhat?“

Pokrčil rameny, dopil kávu a vstal, aby si nalil další šálek. „Trucuješ tu už přes rok. A podle toho, co jsem venku viděl, jsi odsud od prvního sněhu nevytáhla paty.“ Nevzrušeně se jí zadíval do tváře. „Co dál? Uděláš smrkům manikúru?“

Hustá, rovná obočí se jí na čele spojila v jedinou linku. „Možná mám samotu ráda,“ odsekla. „A možná byste si měli dát odchod, abych se k ní mohla vrátit.“

„A možná,“ opáčil, „by se ti teď hodila trocha vzrušení. Pát-rání po dvou pohřešovaných chlápcích by ti alespoň poskytlo záminku promluvit si s lidmi. Nebo snad lovíš bobříka mlčení, Kate?“ Sice se tvářil jako ztělesnění klidu, ale z jeho hlasu číselá jízlivost.

Kateiny ruce strnuly uprostřed pohybu. Probodla ho ledovým pohledem. „Sni dál, Jacku. Mám svoje knihy a hudbu, ne-nudím se tady. Sem tam nastražím oka, vyrýžuju si trochu zla-ta a v sezóně svezu po Kanuyaqu pár turistů, takže na mizině

taky nejsem. Na podzim jsem tu provedla skupinku lovců a nechala jsem si zaplatit v naturáliích, takže spížírnu mám plnou. Hlady neumřu.“ Zacukaly jí koutky úst a následující slova pronesla se záměrnou krutostí. „A co dva týdny sem z města zajede Ken. Takže nejsem ani nadržená.“

Dlouhán zatnul zuby, ale pohledem neucukl. Gamble si neklidně poposedl a náhle si přál, aby se – legenda nelegenda – na výpravu na tohle bohem zapomenuté místo nevydal. Tíše si odkašlal.

„Poslyšte, vy dva,“ prohodil s pohledem upřeným na vlastní nehty, „mám dojem, že kdybych tu nebyl, vjeli byste si do vlasů, nebo na to rovnou skočili... nebo možná obojí. A možná byste přesně tohle potřebovali, ale mě v tuhle chvíli vaše osobní problémy ani za mák nezajímají. Chci jen, aby mi ctihodný Marcus A. Miller, zastupitel státu Ohio, přestal dýchat na krk. Takže co mi odpovíte?“

Ruměnc v jejích tvářích mohlo způsobit horko stoupající z kamen. Ještě chvíli se s dlouhánem měřili pohledy a pak se odvrátila a začala zuřivě hníst těsto. „Nemáš nic, co bych potřebovala nebo chtěla, Jacku, a o laskavosti mě nežádej. Neměl bys mi je jak oplatit.“

V kamnech na dřevo praskal oheň. Kate rozdělila těsto na jednotlivé bochníky a otevřela pec v naftových kamnech, aby zkontrolovala teplotu. Gamble vstal a potřetí si dolil kávu. Dlouhán se ošil a prohodil do ticha. „Toho pašeráka jsi pro Nimitna Corporation dopadla.“

Nějakou dobu neodpovídala. „To bylo něco jiného.“

„Kate...“

„Sklapni, Jacku. Prostě... prostě to neřeš. Dobře?“

Znovu se rozhostilo ticho. „Zaplatíme vám,“ nabídl Gamble opatrně.

Pokrčila rameny.

„Čtyři sta za den plus výdaje.“

Tentokrát se ani neobtěžovala zareagovat.

Dlouhán dopil kávu a označil Gambleovi, aby udělal totéž. Oba hrnky odložil do dřezu. Stál vedle ní, ale ani jednou se na ni nepodíval. Napumpoval do dřezu vodu, opláchl nádobí a uložil ho dnem vzhůru na odkapávač. Potom si osušil ruce a natáhl se pro péřovku. Než si ji oblékl, sáhl do největší kapsy a vytáhl z ní pomačkanou obálku, kterou hodil na stůl. Cestou ke dveřím se ještě jednou zastavil, ohlédl se na Kate, vězící až po lokty v těstě, a nenápadně se usmál.

„Jacku,“ zastavil ho hluboký, zastřený hlas.

Zarazil se před dveřmi.

„Kterého vyšetřovatele jsi tam poslal?“ zeptala se, přestože se nezdálo, že by ji odpověď zajímala. Jako by ji už předem znala.

Zvedl petlici a otevřel. „Dahla.“ Na chvíli se odmlčel a pak tiše dodal: „Měl s buší nejvíc zkušeností. Všechny ty soukromé túry, na které jsi ho vzala...“ Vyšel ven a přes rameno na ni houkl: „Na stole máš složku toho rangera. Ať dá Bobby vědět, až na něco narazíš.“

Gamble se na něj venku zadíval a už nedokázal dál přemáhat zvědavost. „Jak k té jizvě přišla?“ zeptal se. Jack se soustředil na startér skútru a neodpověděl. „Morgane,“ oslovil ho důrazněji Gamble. „Jak k té jizvě přišla?“

Druhý muž si povzdechl a dutě odpověděl: „V bitce na nože s pedofilem.“